գամ մը եւս կը պարզէ Միութեան նպատակը հետեւեալ խօսքերով. «Ամբողջ Հայ Ազգը պէտք է որ իմանայ մէկ կողմ ձգելով անձնական կիրքերու, կրօնական խնդիրներու բաժանումները, ձգտելու համար ազնուագոյն իտէալը։ Մեր ապագան, մեր գոյութիւնը, մեր բարձրութիւնը անկից կախում ունին»։

Հուսկ կը ձեռնարկեն Տնօրէն Ժողովի ընտրութեան, կազմուած 9 անձերէ հետեւեալ կերպով.

Արամ Յ. Երամ (*Ծերակուտ. Օսման. Պետութեան*)	Ատենապետ
Յակոբ Փափազեան (*Սեղանաւոր*)	Դեր Ատենապետ
Պօղոս Միմիտեան (*Տպարանապետ*)	Ատենադպիր
Յովսէփ Տէտէպալ (*Ներկայացուցիչ, յանձնակատար*)	Գանձապետ
Մկրտիչ Աճէմեան (*Տնօրէն Թղթատարատան*)	Խորհրդական
Յովսէփ Փափազեան (*Պաշտօնեայ Քրէտի Լիոնէի*)	Հաշուակալ
Յով. Խորասանճեան (*Պաշտօնեայ Օսման. Պետութեան*)	Խորհրդական
Գամէր Սուրէնեան (*Լրագրապետ* Journal de Paris*ի*)	Խորհրդական
Հայկ Գնդունի (*Առեւտրական*)	Խորհրդական

1909ին, Տնօրէն Ժողովը Մուրատ–Ռափայէլեան Նախկին Աշակերտներու միջեւ եղբայրակցական կապեր ստեղծելու եւ զանոնք վառ պահելու նպատակով հիմնեց Միութեան օրկան մը, Ամսօրեայ Տեղեկատու, որուն առաջին թիւը լոյս տեսաւ Մայիսին։

Ան իր գործունէութիւնը տեսաւ հաւատարմօրէն, պահեց միշտ իր գոյութիւնը, եւ եթէ ամէն անգամ չկարողացաւ նոյն թափով արդիւնք տալ՝ պատճառն էր քաղաքական վատ պարագաներ կամ պատերազմը որ զինուորագրութեան կամ այլ պատճառներով անջատած էր իրարմէ։ 1914ին, Միութիւնը կը մնար առկախ, առանց լուծուելու։ 1915ին, կառավարութիւնը նոր օրէնքով մը կը ջնջէր բոլոր միութիւններու գոյութիւնը ու ետ կը պահանջէր անոր կանոնագիրը։ Բայց ժամանակուան Տնօրէն Ժողովը իմաստութեամբ գիտցաւ պահել բոլոր դիւանը իր կանոնագրով եւ սպասեց պատեհ պարագային։

Զինադադարէն յետոյ, Միութեան անդամներէն շատեր նահատակուած կամ բնական մահով վախճանած էին. ոմանք արտասահման մեկնած, ուրիշներ՝ Ֆրանսա։

14 Դեկտ. 1922ին, Տնօրէն Ժողովի մնացած անդամները կոչ մը ըրին Ընդհ. Ժողովի, ուր յետ յարգանք մատուցանելու յոտնկայս եւ լռութեամբ՝ անյայտացող անձերուն, միաձայնութեամբ որոշեցին Միութեան Դիւանը ամբողջութեամբ փոխադրել Փարիզ, յանձին Ա. Ալթունեանին՝ որ առաջին մեկնողն էր Ֆրանսա, մինչ այդ սպասել դէպքերու հետեւանքին։

1926ին՝ Կ. Պոլսոյ մէջ կը վախճանէր Վսեմ. Ծերակուտական Արամ Յ. Երամ բազմավաստակ Ատենապետը։

1928ին՝ Սամուէլ Մուրատեան Վարժարանի վերահաստատուիլը Ֆրանսա, շատերուն ուշադրութիւնը գրաւեց, եւ այդ անծայրածիր քաղաքին մէջ խմբուեցան հեռաւոր ու մերձաւոր նախկին աշակերտները, որոնք պատերազմի արհաւիրքէն ազատած՝ ապաստարան գտած էին ասպնջական Ֆրանսայի մէջ։

Անտրիկ Ալթունեան եւ Արամ Ինճիճեան, իրենց պաշտօնական հանդամանքով եւ ի դիմաց Մուրատ–Ռափայէլեան Նախկին Աշակերտներու Միութեան Տնօրէն Ժողովի, Ընդհ. Ժողովի հրաւիրեցին բոլոր նախկին աշակերտները։ Առաջին ժողովը տեղի ունեցաւ 26 Մայիս 1929ին Մուրատեան Վարժարանին մէջ, ուր կազմուեցաւ Առժամեայ Ցանձնախումբ մը, եւ Փարիզ ճանչցուեցաւ որպէս Կեդրոն Միութեան։

Երկրորդ Ընդհ. Ժողովին, 30 Յունիս 1929, կանոնագիրը մանրամասնօրէն ուսումնասիրելէ յետոյ, ուն կատի առնելով որոշ փոփոխութիւններ՝ կազմեց նոր Տնօրէն Ժողով եւ պաշտօնապէս ընդունեցաւ ու հրատարակեց Մուրատ–Ռափայէլեան Նախկին Աշակերտներու Միութիւնը իբր ուղղակի շարունակութիւն եւ յաջորդ Կ. Պոլսոյ դադարեալ բայց ոչ լուծեալ համանուն Միութեան, կեդրոնատեղի ունենալով Փարիզ, ուր կը մնայ մինչեւ այսօր։